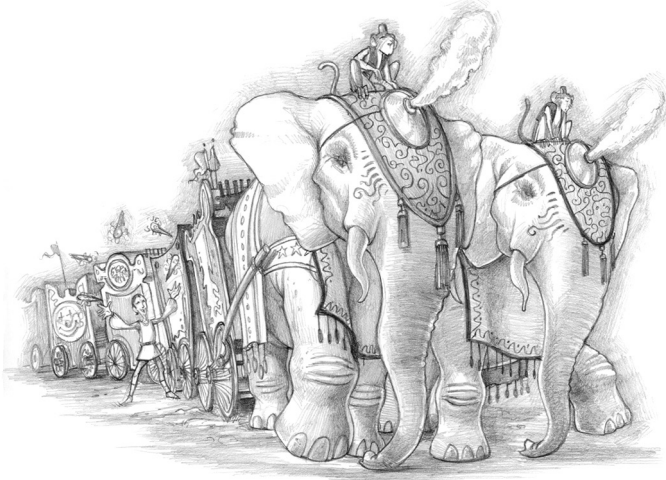

BİRİNCİ BÖLÜM

SERSERİ MAYIN

Üzerine bol gelen bir hademe önlüğü giymiş adam, hastane koridorunda ayakkabılarını gıcırdata gıcırdata yürüyordu. Küçük, yuvarlak bir kafası, açık gri gözleri vardı ve kendine “Büyük Cortado” diyordu. Üst dudağına –eskiden muhteşem bıyığının olduğu yere– ortası kanla lekelenmiş minik bir kâğıt mendil parçası yapıştırmıştı. Hızlı adımlarla, son üç ayını kilit altında geçirdiği odasından, hastane girişine yürüyordu. Oda hâlâ kilitliydi ve anahtar da Cortado’nun cebindeydi. Üzerindeki önlük gerçek hastane hademesine aitti. Hademe şu anda, kilitli odada, çarşaftan yırtılmış parçalarla elleri ayakları bağlanmış halde, yerde baygın yatıyordu. Cortado ağır yemek tepsisini hademenin kafasına indirmişti; adam kolay kolay kendine gelemezdi artık.

Büyük Cortado ayakkabılarını gıcırdata gıcırdata önce kabul masasının, sonra gece vardiyasında görevli olan kapıcının

oturduğu masanın önünden geçti. Gazetesini okumakta olan kapıcı onu fark edince başını kaldırdı ve alnını kırıştırdı. Saatine bakarak, “Erken mi çıkıyorsun?” diye sordu. “Vardiya dörtte bitiyor.”

“Ben greve gidiyorum,” dedi Cortado, “daha iyi çalışma koşulları için.”

Kapıcı gazetesini indirdi ve tek kaşını kaldırarak, “Grev mi?” diye sordu. “Yasal bir karar mı bu?”

“Her neyse,” dedi Büyük Cortado. Döner kapıyı ittirdi ve gecenin soğuk havasına çıktı.

Çakıl döşeli araba yolunun kenarına dizilmiş lambalar buharlı nefesini aydınlattı. Soğuk, Cortado'nun üst dudağını ısıırıyordu. Elinde olmadan kıkırdadı ve hemen ağzını kapattı. Yılanın başını küçükken ezmek lazımdı. Gülmeye başlarsa, bir daha kendini durduramayabilirdi. Bahçe kapısından çıktı ve ötedeki ağaçlıklı yolda yürümeye başladı. Kafasının içi karman çorman sesler ve imgelerle, kahkahalar ve ulumalarla, düşmeler ve dönmelerle doluydu. Bu acayip gösteri zihninde gece gündüz sürüyordu ve Cortado kargaşanın ortasında ip üstünde yürüyor, zaman zaman kayıp düşüyor, günler boyunca kendine gelemiyordu. Gözlerini üç metre ötedeki bir noktaya dikerek yürürken, şimdi tam zamanı, dedi kendi kendine. Adım adım gitmek lazım. Sol, sağ, sol, sağ, yukarı, aşağı ve yana. Sekmek yok. İçinde kahkahalar kabarıyordu, ama Cortado gülme dürtüsünü bastırdı. “Yoğunlaş,” diye mırıldandı. “Sen Büyük Cortado'sun.”

“Sen *eskiden* Büyük Cortado'ydun,” dedi bir ses kafasının içinden, arka taraftan. Cortado hızla arkasına döndü, ama orada kimse yoktu. “Burada, biz tavuklardan başka kimse yok,” dedi. “Ben Büyük Cortado'yum. Küçük bir yenilgiydi yalnızca. Ayaklarımın üzerine bir bastım mı, o zaman görürüz kimin güldüğünü.”

Eski Büyük Cortado sallanarak ve zaman zaman ani kıkırtılara boğularak gece havasında yürüdü. Soğuk hava kanına karışmış hastane ilaçlarını temizledikçe, deliliğin içinden eski planları ve entrikaları yüzeye çıkıyordu. Eskisinden de garip-tiler; daha karanlık, daha çarpık. Bir köle ordusu. Kemikten yapılmış bir şehir. Roketlerin kocaman dikenler gibi durduğu, hiddetle kükreyen bir askeri-sanayi sitesi. Cortado derin derin nefes aldı ve yüksek sesle güldü. Nasıl bir canavar inşa etmeyi seçerse seçsin, önüne çıkamı ezerek gücün doruğuna nasıl tırmanırsa tırmansın, bir şey kesindi: İmparatorluğunun kapısında yüksek, düz bir direk olacaktı ve o direğin tepesine Selim'in, Kahkaha Sarayı'nın sonunu getiren oğlan çocuğunun kellesini geçirecekti. "Alışveriş listesinin en başında," dedi Büyük Cortado, boş sokaklarda. "Direk tepesine geçirilmiş Selim kellesi. O zaman görürüz bakalım kim gülüyormuş?"

Bolsillo Sirki, Larde kasabasına taptaze bir Şubat sabahı geldi. İlk arabalar tepede belirmediği andan itibaren, bunun eşi benzeri görülmemiş bir sirk olacağı belliydi. Alayın önünde iki tane boyalı, püsküllü fil vardı ve ikisinin de kulaklarının arasında birer yeşil maymun oturuyordu. Arkalarından, bir düzine meşale çeviren, saçlarını ıslatıp yatırmış, gedik dişli bir adam geliyordu. Bir grup akrobat buz tutmuş yolda perendeler atıyor, nefesleriyle çıkan buhar hareketlerine uyararak daireler çizdikten sonra kış güneşi altında hemen dağılıp gidiyordu. Onların arkasından da parlak renklere boyanmış, her biri bir öncekinden daha şatafatlı karavanlar ve kamyonlar geliyordu. Ölüyü bile uyandırabilecek bir davul, düdük ve gong şamatası, uzak ormanlardan, çöllerden gelmiş hayvanların garip ötüşleri ve gürlmeleri eşliğinde yaklaşıyordu. En öndeki karavana, kırmızı, mavi, sarı renklerle EŞSİZ BOLSILLO SIRKI yazılmıştı; kocaman, yuvarlak 'o' harflerinin içine üç küçük, sivri dişli palyaçonun sırtkan yüzleri resmedilmişti.

Küçük bir kız ve kahverengi tenli bir oğlan, soğuğa aldırış etmeden Larde'ye giden taş köprü'nün korkuluğuna oturmuş, sirkin önlerinden geçmesini bekliyorlardı. Oğlanın adı Miles'di ve kız 'Ufaklık' olarak biliniyordu. Soğuk taşın üzerinde yan yana otururken dikkate değer görünmeyebilirlerdi, ama kız dört yüz yaşından büyüktü ve sırtında kaybettiği kanatların bıraktığı izler vardı. Miles ise konuşan bir kaplanla arkadaşlık kurmuştu ve cebinde, sarhoş bir denizci gibi dans edebilen küçük bir pelüş ayı taşıyordu.

Öndeki karavan yaklaşınca Miles ile Ufaklık, Bolsillo biraderleri gördüler. Fabio, Umor ve Gila karavanın üzerinde küçük bir totem direği gibi üst üste duruyorlardı. Araba gürleyerek köprüden geçerken totem direği üç parça halinde eğildi. Fabio, sirk bandosunun şamatasının üzerinden, "Nasılınsız Miles Efendi?" diye bağırdı. "Peki ufak hanımefendi, Ufaklık Hanım nasıllar?" diye seslendi Umor. Gila geniş bir gülümsemeyle sivri dişlerini sergiledi.

"İyidir herhalde," diye bağırdı Miles. "Yeni sirk nasıl gidiyor?"

"Şikayet edemeyiz," dedi Fabio.

"Evet, edebiliriz," diye bağırdı Gila.

"Ama etmeyeceğiz," dedi Umor, şamataadan dolayı zor duyulan bir sesle.

Miles ile Ufaklık, Bolsillo biraderlerin karavanının yanında yürümeye başladı. Karavanı, bacakları saçaklı sütunlar gibi görünen iki devasa at çekiyordu. Ama bir süre sonra alay, onları izlemek üzere sokaklara dökülmüş olan kalabalığa takıldı.

Bolsillo Sirki bir öncekinden, Oscuro Sirki'nden daha farklı olamazdı. Oscuro Sirki daha altı ay önce, gecenin bir yarısı kasabaya sinsice gelmişti. O uğursuz sirk dağılmıştı ve sirk eğitmeni güvenli bir hastaneye kapatılmıştı, ama Bolsillo biraderler o sirkin kalıntılarından yepyeni bir sirk oluşturmuşlardı.

Oscuro Sirki ne kadar tekinsiz ve karanlıksa, bu sirk de o kadar renkli ve karmaşıktı. Ortadan kaybolan ya da hapse atılan göstericilerin yerine yenilerini bulmuşlardı ve muhteşem alay ilerlerken Miles, ne kadar olağanüstü bir gösteri yarattıklarını görebiliyordu.

Çok daha fazla karavan vardı, hepsine parlak renklerle acayip oyun ve gösterilerin isimleri yazılmıştı: Uzak Doğu'dan Toki Kardeşler, Kontes Fontainebleau ve Vahşi Aslanları, Güçlü Adam K2, Doktor Tau-Tau Size Geleceğinizi Sunuyor. Son arabanın üzerindeki isim Miles'a tanıdık geliyordu, ama ardından gelen timsah dolu kafes dikkatini dağıttı. Uykulu sürüngenler sarkık heykeller gibi üst üste uzanmışlardı ve Miles çarpık sırtışlarına bakarak, o anda bir-iki çocuk sindirmekte olabileceklerini düşündü. Miles içten içe, rengârenk alayın içinde bir de kaplan görmeyi umuyordu. Dünyanın her köşesinden hayvanlar vardı, ama Miles kişneyen zebralar ve katlanmış çadır bezlerinin çizgilerinden başka çizgi göremeden son araba da geçip gidince fazla şaşırmadı.

Alayın önündeki karavanlar tepenin dibindeki uzun arsaya girerken, Miles ile Ufaklık sirkin peşine takıldı. Sirkin geleceğini onlara Bayan Partridge* haber vermişti, ama tam olarak ne zaman geleceğini söylememişti. Bayan Partridge, Miles ile Ufaklık'ın yuvası olan yetimhaneyi idare ediyordu. Sirk hayvanlarını birkaç günlüğüne Partridge Malikânesi'nin arkasındaki eski ahırlarda barındıracaklardı ve sonra bahar sezonu için yeniden yola koyulacaklardı.

Miles ile Ufaklık uzun arsaya vardıkları zaman, atların çektiği karavanlar ve kamyonlar çoktan arsanın kenarında geniş bir halka halinde dizilmişlerdi ve ilk gelenler, çocukları, köpekleri, katlanır sandalyeleri, leğenleri, tavukları ve yağ lambalarıyla birlikte, gezgin evlerinden dışarı dökülmüşlerdi. Köşeleri

* *Ing. Keklik [Ç. N.]*

yakındaki ağaçlara bağlanırken, çadır bezinden tenteler rüzgârda şaklıyordu. Küçük, sarı bir kamyonun kasasındaki jeneratör gürleyerek çalıştı ve Fabio Bolsillo ellerini yağlı bir beze sildikten sonra jeneratörün arkasından çıktı. Miles ile Ufaklık'ı görünce gülümsedi; bezi tulumunun arka cebine tıkip perende atarak, tam yanlarına geldi. Yerlere kadar eğildi ve Miles'a göz kırptı.

“Kokuya geleceğinizi biliyordum,” dedi.

“Tıpkı at pisliğine üşüşen sinekler gibi,” dedi Gila, aniden belirerek.

“Umor nerede?” diye sordu Ufaklık.

“Yemek pişiriyor,” dedi Gila.

“Misafir bekliyoruz da,” dedi Fabio.

“Ah,” dedi Miles. “O zaman gidelim. Yalnızca merhaba demek için gelmiştik.”

“İstiyorsanız gidin,” diyerek omuz silkti Gila.

“O zaman misafir beklememize gerek kalmaz,” dedi Fabio.

“Bize daha çok yemek kalır.” Gila çabucak uzandı ve Miles'ın burnunu sıktı.

“*Ammanallak*,” dedi.

Bolsillo biraderlerin arabasına doğru yürürlerken Fabio, çalı kaşlarının altından Miles'a yan yan baktı. “Flukehill haberini duymuşsundur herhalde?” dedi.

Miles'ın içinden bir ürperti geçti. “Ne haberi?” diye sordu.

“Büyük Cortado geçen hafta güvenlik tarafından korunan hastaneden kaçmış,” dedi Fabio.

“Çelik tepsiyle hademenin kafasına vurmuş,” dedi Gila.

“Tereyağı bıçağıyla bıyığını kesmiş.”

“Hademenin giysilerini giymiş ve yürüyüp gitmiş.”

“Kapıcıya greve gittiğini söylemiş.”

Miles midesinin kasıldığını hissetti ve sanki bir an ayaklarının altındaki yer kaydı. Ufaklık'ın göz ucuyla endişe içinde ona baktığını görebiliyordu. Kendini zorlayarak ona gülümsedi. “Fazla uzaklaşmadan yakalarlar,” dedi. Çavuş Bramley ile iki güvenilir polis memurunun dumanı tüten çay fincanları eşliğinde bulmaca çözmesini gözlerinin önüne getirdi ve bu düşünceyi hemen aklından çıkardı.

“Ben o kadar emin olmazdım,” dedi Fabio.

“O kılık değiştirme ustasıdır,” dedi Gila.

“Bıçak kullanmakta da ustadır!” dedi Fabio.

“Nape ve Iota'da görülmüş, hatta Frappe'de.”

Fabio, Gila'nın şapkasını gözlerinin önüne indirdi. “Söylentiler ve yalanlar,” diye hıhladı, “onu son gördüğümüzden bu yana roket motoru taktırmış olması lazım.”

Miles güldü ve düğüm düğüm olmuş midesinin birazcık gevşediğini hissetti, ama yine de kara bulutlar çökmüş gibi hissediyordu. Cebine uzanıp turuncu-gri pelüş ayısına ve ayın aydınlattığı bir güz gecesi Ufaklık'ın söylediği şarkıyla canlanan Mandalina'ya dokunarak teselli aradı. Mandalina hiçbir şey söylemedi, ama Miles'ın parmaklarını sıkması bir cep dolusu sözcükten daha fazlasını anlatıyordu.